

הלכות שבת סימן רנו

ביאורים ומוספים

[ביה"ל אפולו]

אלא תכנה דמשום שפוליד חם בדרך הקר שיהיה רבנו לענין זה כמוסף הקבל⁽³⁶⁾.

(36) והחזו"א (א"ח סי' לו ס"ק יז) ביאר באופן אחר, שכיון שהחוס מגיע למאכל הקר, נחשב כהטמנת מאכל חם ולא כהטמנת צונן, ואם כן אסור הדבר רק מצד הטמנה בדבר שאינו מוסיף הבל, שאסורה בשבת ומותרת בערב שבת.

[משנ"ב ס"ק לח]

מחמת אש שתתיתקם⁽³⁷⁾, ונאפלו אם מפזר אפר על-גבי הגחלים, מקל מקום מוסיף הקבל הוא⁽³⁸⁾.

(37) ואם שכח וכיסה את הקדירה בבגדים, כתב החזו"א (א"ח סי' לו ס"ק ל) שדינו כמטמין בדבר המוסיף הבל, שיש להקל בדיעבד כמו שהתיר הרמ"א לעיל (ס"א).

וגם באופן שאין הקדירה מונחת על גבי האש ממש, אלא על גבי קדירה אחרת המונחת על האש, כתב בביה"ל לקמן (סי' רנח ס"א ד"ה מתוך) בשם הפמ"ג שם (א"א ס"ק א), שאסור לבסותה בבגדים.

וכן קדירה המונחת על פח שעל גבי האש, כתב החזו"א (שם) שאסור לבסותה בבגדים [וראה מה שכתבנו להלן (ס"ק מז), לענין קדירה המונחת על גבי פלטה חשמלית].

(38) ואף על פי שלענין הנחת תבשיל על קדירה חמה וכיסויה בבגדים, כתב לקמן (סי' רנח ס"ק ב) שאין זה נחשב כהטמנה בדבר המוסיף הבל מחמת הקדירה, כיון שהקדירה אין לה הבל מעצמה וחומה מתמעט והולך, ואם כן גם כירה קטומה שאין לה הבל מעצמה, לא תחשב כמוסיפה הבל, יישוב הביה"ל שם (ס"א ד"ה שאין זה) שכיון שחום הכירה גבוה מאוד, דינה חמור יותר.

[משנ"ב ס"ק מא]

המחבר אָויל לשיטתו בסימן רנג סוף סעיף א⁽³⁹⁾.

(39) וכן דעת החזו"א (א"ח סי' לו ס"ק יט ד"ה ובתוספות), שאסור להטמין קדירה על גבי גחלים, אפילו אם אינו מכסה את הקדירה בבגדים.

[משנ"ב ס"ק מב]

הוא הדין קשנותן על-פי הקדירה דף רחב, בענין שהפגדים שמכסה מלמעלה לא יגעו בצדי הקדירה⁽⁴⁰⁾.

(40) ובשיעור ההפסק שבין הבגדים לקדירה, דעת הגרש"ז אויערבך והגר"ש אלישיב (ארחות שבת ח"א פ"ב ספ"ד) שצריך שיהיה הפסק ניכר, ולא די בהפסק כל שהוא.

ולגבי כמה קדירות העומדות על האש סמוכות זו לזו, דעת הגר"נ קרליץ (ארחות שבת שם ספ"ה ובהע' קמד) שאין להניח בגדים שיעטפו את כל הקדירות, שאף שכל אחת מהקדירות אינה עטופה על ידי הבגדים אלא מצידה החיצון, והטמנה במקצת היא, מ"מ יש להחשיב את כל הקדירות כקדירה אחת, ונמצא שמטמין את כולן יחד מכל צדדיהן.

[משנ"ב ס"ק מג]

דיש להם על מה שישמכו, וכן⁽⁴¹⁾ וכו', ואם כופה קלי רחבה או שנותן עליה דף רחב ומכסה בקגדים מלמעלה, מתיר אף שפגעמיו עד חציו בחול⁽⁴²⁾.

(41) והחזו"א כתב (א"ח סי' לו ס"ק יט ד"ה והנה במ"ב), שאין להקל מחמת הטעם שחום הכירה מתקרב והולך אלא באופן שגרפו את הגחלים, אבל אם לא גרפו את הגחלים אין התנור הולך ומתקרב, שהרי אש התנור מחממת את התבשיל, והרי הוא מוסיף הבל, שאף על פי שתנור זה נחשב כקטום, מ"מ אינו גרוף.

(42) ולדעת החזו"א (שם) שאסור הטמנה במקצת [הובאו דבריו לעיל בס"ק מא], גם כאן אסור (שונה הלכות סכ"א).

ובמה שמשמע מלשון החיי ארם שהביא המשנ"ב, שאם מעמיד את רוב הכלי בחול, נחשב הדבר כהטמנה בכולו ואין צריך שיהיה כולו מכוסה, ואילו לגבי הטמנת כלי שיש בו משקה בתוך כלי מלא מים חמים, כתב לקמן (סי' רנח ס"ק ב) שאין הדבר נחשב הטמנה אלא אם כן כולו טמון, ראה מה שכתבנו שם.

[ביה"ל ד"ה כל צרכו]

לאשמעין דקפחות מזה אף במקום שנהגו להקל יש לקחות בידים⁽⁴³⁾.

(43) וכן כתב החזו"א (א"ח סי' לו ס"ק יט ד"ה ובב"י), שדברי הרמ"א אינם אמורים אלא כשהתבשל כל צרכו.

הלכות שבת סימן רנו

באר הגולה כט

צ"ח ושאר פוסקים
(*) (כן צריך לומר
על-פי הבית-יוסף)
ק"ט לדעת הר"ש
והר"ן שם ר"ד
לדעת רבנו יונה
והרשב"א ש מדברי
הרא"ש שם

הגה *וכן עקר. (לה) ויש מקליו ואומרים, דכל שהוא חי (לו) לזמני או נמשל *כל צרכו מותר בהטמנה כמו
(ט) בשחי, וכן שנתבאר לעיל סימן רנ"ג. ובמקום שנהגו להקל על-פי סברא זו אין למחות בידם, אבל אין לנהג כן
בשאר מקומות: ח' אף-על-פי שמתיר להשהות (לו) קדרה על-גבי כירה שיש בה גחלים על-פי הדין
שנתבאר בסימן רנ"ג, ז"אם הוא מכסה בבגדים, אף-על-פי שהבגדים אינם מוסיפים הקל מחמת עצמן,
מכל מקום (לה) מחמת אש שתחתיהם מוסיף הקל (*) (ואסור). וזמניהו, (לט) כל שהוא בענין שאין
הבגדים נוגעים בקדרה, אף-על-פי שיש אש תחתיה, בין שאין עושה דרך הטמנה שרי. (מ) הלקף
היבא שמעמיד קדרה על-גבי כירה או כופה שיש בהם גחלים (מא) ואין שולי הקדרה *נוגעים
(י) בגחלים, שהיו מקרי ומתיר על-פי הדין שנתבאר בסימן רנ"ג. וז"אם נתן על הקדרה כלי (מב) רחב
שאינו נוגע בצדי הקדרה ונתן בגדים על אותו כלי רחב, מותר, דכיון שאין הבגדים נוגעים אלא על
אותו כלי רחב שאינו נוגע בצדי קדרה, (מג) אין כאן הטמנה. (מד) וכן מותר להניח הקדרה בתנורים
שלונו על-ידי שיתן בתוכה חתיכה חיה, (מה) והוא שלא תהא הקדרה נוגעת בגחלים, ואף-על-פי שמכסה

באר היטב

(ט) בשחי. ודעת י"א אפלו נמשל כמב"ד, כמ"ש סי' רנ"ג: (י) בגחלים. ודברי רמ"א בסימן רנ"ג אפלו נוגעים בגחלים שרי כיון שאין טמון בבגדים, ועמ"א:

באר הגולה

ואסור לה משום דמוליד חם ותרך דבכר המוסיף הקל, תרי דבמוסיף הקל אסור
אפלו צונן, עין שם בדברי. ומכל מקום צריך שפדע ולא תרי דבמוסיף הקל כמב"ד
דאי הכי אפלו מב"ד יום אסור, וז"אין פסק השלחן ערוך לקמן בנ"ח דמב"ד
יום מותר, וכן מוכח בהג"א שם בתנאי דלא אסור אלא בשבת, ומשמע שם דלא
מקרי מוסיף הקל, אלא הכונה דמשום דמוליד חם דבכר תרי דבמוסיף הקל
זה דבמוסיף הקל⁽³⁶⁾ דהיה אסור על-כ"ל פנים בשבת, וכעין זה באר בדפוסק-אליעזר,
עין שם בסימן רנ"ג: * וכן עקר. שכן פסקו כל הפוסקים, ושיטת ה"ש מקליו
היא שיטה יחידה: * כל צרכו. עין במגן אברהם שכתב, דלדעת יש אומרים
אפלו נמשל כמב"ד כן דיוסאי, ועין באלה רבה שחולק עליו, ועין בתוספת
שבת מה שכתב בזה, ולכפוף מסיק גם הוא דבכונה נקט הרמ"א "כל צרכו",
לאשמעין דבפחות מזה אף במקום שנהגו להקל יש למחות בידם⁽⁴⁸⁾, מאחר דגם
בשהיה יש דעות בזה, עין שם: * נוגעים בגחלים. עין במגן אברהם סעיף קטן
יח דמשמע מזה, דלדעת הרמ"א לעיל בנ"ג סוף סעיף א וסובר דאפלו
בשוגגים בגחלים גם כן שרי, הוא אפלו דמשמעה מלמעלה בבגדים ובענין
שאינם נוגעים: ובספר אלה רבה חולק עליו וסובר דכיון שהוא מכסה מלמעלה
בבגדים, גם הרמ"א מודה דאין להקל אלא בשאין שולי הקדרה נוגעין

משנה ברורה

לכלי עלמא במצטמק ורע לו, וכנ"ל בסעיף א: (לה) ויש מקליו
וכו'. קאי אהטמנה בדבר המוסיף הקל מב"ד יום, אבל להטמין
בשבת בדבר שאינו מוסיף הקל, (לו) אפלו מב"ד כל-צרכו ומצטמק
ורע לו, אסור לכלי עלמא [הגר"א ופמ"ג]: (לו) לזמני. סבירא
להו, כיון שהוא חי, אפלו אם היה מטמין ברמץ לא היה מתבשל
על-ידי החתי לצדק הלה, ועד למחר בלאו החתי ויבשל, ולכך
לא חישבין: ח' (לו) קדרה על-גבי כירה. דהיינו, שמעמידה על-
גבי כירה מלמעלה על פיה ואין שולי הקדרה נוגעין בגחלים
שלמטה [והוא הדין (לו) בכי האי גוהא אם עומדת על-גבי כסא של
ברזל בתוך כירות שלנו], וגם תהיה הקדרה מב"ד כל-צרכה, לפי
דעת המחבר שם: (לה) מחמת אש שתחתיהם⁽³⁷⁾. ואפלו (לח) אם
מפזר אפר על-גבי הגחלים, מכל מקום מוסיף הקל הוא⁽³⁸⁾: (לט) כל
שהוא וכו'. דהיינו כעין שציר המחבר בסמוך: (מ) הלקף היבא
וכו'. עתה חזר לפרש בקצור מה שכתב בתחלת הסעיף: אף-על-פי
שמותר להשהות, ומה שכתב לבסוף, דבענין שאין הבגדים נוגעין מותר: (מא) ואין שולי הקדרה וכו'. המחבר א"ל לשיטתו בסימן רנ"ג
סוף סעיף א⁽³⁹⁾, אבל לדעת הרמ"א שם בהג"ה, אפלו שולי הקדרה נוגעין בגחלים גם כן שרי, כיון שהקדרה מגלה למעלה ואין טמון
בבגדים: (מב) רחב. הוא הדין בשנותן על-פי הקדרה (לט) דף רחב, בענין (מ) שהבגדים שמכסה מלמעלה לא יגעו בצדי הקדרה⁽⁴⁰⁾:
(מג) אין כאן הטמנה. והנה כל זה כשיש אש בפירה, אבל אם אין אש בפירה כלל, (מל) יש אומרים שאין לאסור להעמיד קדרה עליה
ולכסותה בבגדים, דאף שחם הפירה שתחתיה גם כן גדול ומוסיף הקל, מכל מקום שרי, ודווקא על-גבי גפת וכדומה אסור משום דקאי
להטמין בתוכה וגזרי שמה יטמין ברמץ, אבל הכא אין ראוי להטמין בתוך הקרקע של הפירה, הלקף ליבא למחש למירי. וגם משמע אחר
יש לומר דלא דמי לגפת, דגפת מוסיף הקל בעצמו, אבל פירה אין חמה אלא מחמת האש, ובכל שעה מתקנר והולך. (מז) ויש שחוששין
בזה להחמיר, אלא אם כן מניח כלי או דף רחב על הקדרה מלמעלה ואחר-כך מכסה אותה בבגדים, כמו שכתב בשלחן ערוך, ומכל מקום
אין למחות ביד הנוהגין להקל. ועל-פי-זה תדע, דמה שנהגין להעמיד קאח"י או תבשיל בערב-שבת מב"ד יום (מג) על התנור מלמעלה
ומכסין אותו בבגדים, דאף שלא יפה הם עושין לדעת פוסקים המחמירין, מפני שחם התנור מוסיף הקל, אלא אם כן יניח איזה דף רחב על
הקדרה, מכל מקום אין למחות בידם דיש להם על מה שישמכו, וכנ"ל⁽⁴¹⁾. אמנם אם נתן חול על-גבי התנור, אף-על-פי שאין מטמין כלל בתוכו,
רק ששולי הקדרה עומדים בחול ולמעלה מכסה בבגדים על-גב הקדרה, בודאי אסור, שחול הוא מהדברים המוסיפים הקל, וגזרינן שמה
יטמין בו כלל. ואם כופה כלי רחב או שנותן עליה דף רחב ומכסה בבגדים מלמעלה, מותר אף שמעמידו עד חציו בחול⁽⁴²⁾ (ח"א בכלל כ:):

(מד) [כן מותר וכו']. פרוש: עד השתא מירי לענין פירה, ועתה בא לפרש דגם בתנור מותר לתן קדרה מב"ד יום [ואף שאינו גזרי וקטנים,
כיון שנותן בה חתיכה חיה לא חישבין לחמיר, והוא הדין אם היא מבשלת כל-צרכה, דאי לאו הכי אסור משום שהיה, וכנ"ל בנ"ג סוף
א], דאף שהקדרה כלה נתונה בתוך התנור ומכסה את פי התנור גם כן בבגדים, ובודאי מוסיף הקל על-ידי חם התנור, אפלו הכי אין שם
הטמנה על זה ושרי, כיון שאין הבגדים נוגעין בקדרה: (מה) והוא שלא תהא וכו'. דאם היה שוליה נוגעין בגחלים, סבירא לה להמחבר
דמחמת זה גופא מקרי מטמין בדבר המוסיף הקל ואסור, והרמ"א שם בהג"ה סבירא לה דעל-ידי-זה לא תשיב הטמנה, עין שם:

שער הציון

מתקנר תכנה, וחתה מעט לא יועיל לו [מ"א]: (לו) דהא השעם שמה ימצא קדרתו צוננת ונרתיקה, וכנ"ל: (לו) לעיל בסימן רנ"ג סעיף א: (לז) כן מבאר
בתוספות, וכן כתב הפרי-מגדים: (לט) בית-יוסף: (מ) פרישה: (מא) עין מגן אברהם סעיף קטן יח במה שהביא מהפוסקים השעם להמנה, ומשמע דאין
למחות בזה: (מב) דעת הרא"ש בעצמו, ובמבאר בטור ובית-יוסף: (מג) והוא הדין אם מעמידה בגמא שנועשת על השעם או בתוך המאכל⁽²⁾, אף בענין
שלא יהיה הגמא או המאכל מצומצמת לפי ערך הקדרה לכד, דזה גם כן חשוב כעין הטמנה [עין בטור ופרי-מגדים], אלא שיהיה קצת אור מסיק בין
הקדרה לדון הגמא והמאכל, ואז מותר לכסות אותם שם אפלו בבגדים:

תרגום: 1 קפה. 2 מין תנור חמום שהיו מעליו או בעידי-פנותיו בתי-רבול.

באר הגולה 58

הלכות שבת סימן רנו רנה

פי התנור בבגדים, בין שאין הבגדים נוגעים בקדרה לאו הטמנה היא ושרי: הגה והטמנה שעושים בקדרות אלו, שמטמינים בתנור (מו) וטחין (יא) פי התנור בטיט, (יב) (מו) *שרי לכלי עלמא (איז וחה"ד סימן ס"ט ואגור), וכמו שנתבאר לעיל סימן רנד ויתבאר לקמן סוף סימן רנט. (מח) ומצוה להטמין לשבת כדי שיאכל חמין (יג) בשבת, כי זהו מבודד וענג שבת. (מט) וכל מי שאינו מאמין בדברי החכמים ואוסר אכילת חמין בשבת, חליטין שפא אפיקורוס הוא (בעל המאור פרק כירה):

רנח שמתר להשים ערב-שבת דבר קר על קדרה חמה, ובו סעיף אחר:

א שבת היא לנחם א *מתר להניח מבעוד יום כלי שיש בו (א) דבר קר על-גבי קדרה חמה, (ב) *שאין זה (ב) בטומן בדבר המוסיף הקל:

א שבת היא לנחם
הריף וקרא"ש

באר היטב

(ה) בטומן. ולא יפה עושים שבמיתות החרף לוקחים כלי עם משקה ותוחבין אותו בשבת לתוך כלי מלא מים חם שפיג צנחו ואח"כ שוחין המשקה, שהיו דרך הטמנה ממש כיון שכלו טמון בתוכו, והטמנה אסור אפילו לזמן מועט, ועקר טעם ההתרעאן כיון שאינו טמון בתוכו ממש רק מנח עליו, ט"ז, ע"ש. ויכס' אלהיו רבה חולק עליו ומתיר אף בקלו טמון בתוכו כיון שהוא כלי שני וא"כ אינו מוסיף הקל, ובסעיף ו סימן רנד מבאר דמותר להטמין בשבת באינו מוסיף הקל כדי שתפיג צנחו, ע"ש:

משנה ברורה

(מו) וטחין פי התנור בטיט. הנה (מד) לענג הטמנה אין צריך כלל טיח בטיט גם להרמ"א, אלא דבא לומר דבטיט שרי בכל ענין, אפילו אין נותן בה חתיכה חיה של בשר וגם היא עדין בתחלת בשול, דבלא טיח היה אסור בזה להניח הקדרה בתנור שאינו גורף וקטום משום חשש חתוי, ובטיט שרי. ודע, דמבאר לעיל, דדוקא בבשר כשהוא חי אין בו חשש חתוי, דעל-ידי חתוי לא יתבשל שיהיה ראוי לאכל לצורך הלילה, אבל פשטיד"א או מיני קטניות או מיני-בצק ממחרת להתבשל, ואף כשנותנין סמוך לחשכה כשהן חיים, יש בו חשש חתוי משחשכה⁽⁴⁴⁾ כדי למהר בשולן לצורך סעודת הלילה, וצריך שיהיה התנור טוח בטיט; ובמקומות שלא נהגו לטוח התנור בטיט, אסור לתן מינים אלו בתנור סמוך לחשכה אם לא נפח בהן חתיכה בשר חי, אלא-אם-כן יש שהות שיתבשל על-כ"פ פנים מבעוד יום כמאכל בן-דרוסאי או

(יא) פי התנור. הינו דוקא בפשטיד"א או במיני קטניות שמטמין להתבשל, אבל בשר חי א"צ לטיחה. ובמקומות שלא נהגו לטוח בטיט אסור לתן מיני קטניות או מיני-בצק אלא כדי שיתבשלו כמב"ד מבע"י, מ"א: (יב) שרי לב"ע. וצריך לזהר שלא יצמיד הקדרה אצל דפן התנור, דאז נראה בהטמנה, דהא עקר התפר שיש הפסק איר בין הקדרה לדפן וגם התפר הסוחם התנור לא יגע בקדרה משמע זה, ט"ז, ע"ש: (יג) בשבת. ואם מניק לו החמין מפר לאכל צונן, מט"מ:

באר הגולה

בגמלים: * שרי לכלי עלמא. עין בט"ז שכתב דצריך לזהר שלא יצמיד הקדרה אצל דפני התנור, דאז נראה בהטמנה וכו', עין שם, ותבאר בבאר היטב, ולא העסקתי, כי כמה אחרונים השיגו עליו דאין זה קרוי הטמנה כיון שמגלה משאר הקדרים וצנן בבגדי-ישיע ומאמר-מרדכי ופרי-מגדים, ובפרט לפי המבאר במשנה ברורה דאף בדרך הטמנה ממש אימא באור נרוע להקל בטיט בטיט, וכל-שכן בענין זה נראה דאין להחמיר בזה כלל:

* מתר להניח מבעוד יום וכו'. ואם הקדרה התחמנה מנחת על-גבי האש, או יש לה דין מוסיף הקל על-ידי האש, ויכלעיל בסימן רנד סעיף ח, ואסור אפילו מבעוד יום לכסות עליהן בבגדים מלמעלה משום הטמנה, ואם אין מכסה בבגדים יש לה דין שהיה⁽⁴⁵⁾, וצריך שיהיה הדבר קר נתבשל כמאכל בן-דרוסאי מבעוד יום, לזאת הרכ לעיל בסימן רנג, כן כתב מהגן-אברהם והפרי-מגדים, ועין לקמן בסימן שיח בבאר הגולה בסעיף ו: * שאין זה בטומן וכו'. עין במשנה ברורה כמה שכתבנו דאם עשה דרך הטמנה בשבת, אסור אפילו אם אין הדין סולדת בו, כן מוכח בר"ן בשם רבנו יונה, והעמק בהג"א, ומשמע שם שכן

שיכסה הגמלים באפר, כמו שכתב סימן רנג: (מו) שרי לכלי עלמא. ואף-על-פי-כן (מה) יש אומרים דצריך לזהר שלא יטמין הקדרה בתנור בתוך הגמלים מפל צד, דקרוי הטמנה בדבר המוסיף הקל מחמת הגמלים גופא. (מו) ויש מקלין גם בזה, דהא טוח בטיט ולא אתי לחתויה⁽⁴⁶⁾, וכן משמע באור זרוע, (מז) וטוב להחמיר להתחלה, וגם משמע אחר: פן ישארו הגמלים לוחשות עד למחר ולא יוכל להסיר הקדרה משם, ויכלעיל ברנ"ג סעיף א בהג"ה. ועל-כ"פ פנים במקום שלא נהגו להטיח הסתמיה בטיט, בנדאי אסור להטמין הקדרה בתוך הגמלים אפילו אם הקדרה קר מבשל כל-צדקה: (מח) ומצוה להטמין לשבת. אבל מי שפזיק לו החמין (מח) מותר לאכל צונן⁽⁴⁷⁾: (מט) וכל מי וכו'. ובמינה, בעתותינו הרבים, מצוי קלקול גדול על-ידי אלו שפורשין עצמם בפשט-נפש ממנוצת אכילת חמין בשבת, שאין לבסוף על-ידי-זה לידי אסור, שמצוין לאינם-יהודים שחמור עבדן חמין בשבת, וכמה פעמים יבואו על-ידי-זה גם לידי אסור דאורייתא של שלשה אבות-מלאכות, והן בשול והבערה וכבוי, שמעמידין את הקלי עם עלי הטי"א² על המוליד ויכלעיל שונג סאמאוא"ר⁽³⁾ בשעה שהגמלים בוערות - הרי בשול, ובכל פעם כשנוטל את הקלי מעליו ומחזירו אחר-כך, הוא עובר על מבעיר ומכבה, דבשעה שהקלי עומד עליו מתכבה האש במקצת ובהסירו מתבערים הגמלים⁽⁴⁸⁾, והעושה כן במזיד הוא פסול לעדות ולשבוועה מן התורה ומכירת את נפשו מארץ החיים, כי היא עברה שחיבת עליה (מט) ברת וסקילה. וכל בעל-נפש לא יסור ממנהגו וישראל, להטמין חמין על שבת⁽⁴⁹⁾ ולקחם מצות ענג שבת כאשר נהגו אבותינו מעולם, ו"שומר מצוה וכו'". וזה לשון בעל המאור בפרק כירה: כל מי שאינו אוכל חמין וכו'⁽⁵⁰⁾, וצריך להנמין, לבשל להטמין, ולענג את השבת ולהשמין, הוא הפאמין, וזוהי לקח הנמין, עין שם עוד:

א (א) דבר חי, ויתבשל עמה על-ידי חם הקדרה שמתחיה, גם-כן שרי. בין שמניח מבעוד יום: (ב) שאין זה בטומן וכו'. ורצה לומר: אפילו (ג) כשהוא הקלי והקדרה בבגדים, ובנדאי נחושף חם על הדבר קר על-ידי הקדרה, אפילו הכי שרי⁽⁵¹⁾, דלא חשיב

שער הציון

(מד) הוא מהגן-אברהם ושאר פוסקים, ומבאר כל זה בסימן רנג ורנד: (מה) תשובת רש"ל סימן ס ונאף דשם מחמיר גם-כן אם שולל הקדרה רק נוגעין בגמלים, זה מבאר לעיל ברמ"א ברנ"ג וזהו הדין להקל, וגם מהגן-אברהם כתב: ופוק תזי מאי עמא דכר, וכן בט"ז ובחוספת-שבת ומאמר-מרדכי משמע דדרך הטמנה אסור, דאף דבזה ליכא למחש לחתוי, מפל מקום שוך למגור שפא יטמין ברמין מגלה, ולא צריך מגפת של זימים: (מז) אלהי רבה וחדושי רבי עקיבא איגר וטח"ז, וכן איתא באור נרוע בהג"ה. ותקורב אלי, שאלו ראו הסתמירין את דברי האור נרוע לא היו מחמירים⁽⁴⁶⁾: (מח) מי גם הפרי-מגדים באשל-אברהם נשאר בספק בזה: (מח) מהגן-אברהם: (מט) סקילה בהתנאה, וכתב אם הוא במזיד בלי התנאה: (ה) כן משמע בבית-יוסף, ופשוט: (ז) כן משמע בספר תוספת-שבת, דלפי טעם הבית-יוסף שהשפס בט"ז אפילו באופן זה שרי, וכן מוכח בבאר הג"א:

תרגום: 1 מלוי של פרות או בשר הנאפה בין דפי עשה. 2 מה. 3 מחם.

